

A tékozló Apa

A tékozló fiúról szóló történetet jól ismerjük. Egy apának két fia közül a fiatalabb kikéri apjától az örökségét és kicsapongó élettel eltékozza azt. Disznók gondozására kényszerül. Miután még a disznók moslécából sem ehet, visszatér apjához, aki érthetetlen módon kitárt karokkal várja. A történetben ott látjuk az idősebb testvért is, aki az öccsének rendezet lakomára apja könyörgésére sem hajlandó bemenni, mert neki az apja sohasem rendezett ilyen lakomát, pedig ő hűségesen mellette maradt, és éjt nappallá téve dolgozott a mezőn.

A történetet több oldalról lehet értelmezni, főleg a fiatalabb fiú bűnös életére utalva, a magunk bűneit és bűnbánatát hangsúlyozzuk így Nagyböjt idején. Ez az elmélkedés azonban a Lélekváró elmélkedések sorozatába illeszkedik, és nekem most inkább az apa nagy lelke az, ami elképeszt és elbűvöl. Egyébként is inkább az apa itt a főszereplő. Elgondolom, hogy én apaként meg tudnám-e tenni, hogy felelősségre vonás, kioktatás és valamiféle büntetés helyett ennek az apának példáját kövessem?

Mit is tett ez az apa? Felejtve fia minden disznóságát kitárt karral fogadja, megöleli, tetőtől talpig ünneplőbe öltözteti, eszement lakomát rendez neki és az egész háza néppel vigad és ujjong fia hazatérésének. Ha a fiatalabb fiát tékozló fiúnak nevezzük, minek másnak nevezhetem ezt az apát, mint tékozló Apának, aki tékozlóan, mértéktelenül szeret.

Ami az idősebb testvért illeti, bizony az idősebb testvérrel együtt én is arra gondolok, hogy szabad-e ennyire szeretni a bűnöst? Nem csak féltékenységből, irigységből kérdezhetem, mint az idős fiú, hanem abból a „józan” meggondolásból, hogy nem leszek-e felbujtója a bűnösnek? Vétkezz csak nyugodtan, a te bolond apád úgyis megbocsát!?

De más is eszembe jut. A történetbeli apa nyilván az Isten, az ABBA. Ennek a bolondul, tékozlóan szerető Atyának a példája rádöbbsent arra, hogy talán azért nem tudunk megtérni, megváltozni, mert nem hiszünk igazán ebben a Szeretetistenben. De baj van a mi szeretetünkkel is, mert nem vagyunk tékozlóan szerető apák, emberek. A kimért szeretet aligha, de az ilyen tékozló, bolond, nagy szeretet képes lehetne megváltoztatni a világot. Mert megtapasztalva ezt a szeretetet, azt éreznénk mi is, és mások is, hogy egy ilyen fokú jósággal pofátlanság volna visszaélni!

Jézus egyszer azt kérdezte a barátaitól, hogy „milyen lélek lakik bennetek” (Lk. 9,55). Most azt kérdezem magamtól a tékozló Apára gondolva: milyen lélek lakik is bennem?

Kovács László, Budapest